

DIŠPET

www.fmsdp-split.org

svibanj 2011.

Broj 10

DIMA I IGARA

Hrvoje
Kolić

Povodom održavanja prve Povorkе ponosa u Splitu koja se održava 11. lipnja moram obratiti pozornost na neka zbivanja koja su se događala u Splitu prethodnih dana i mjeseci. U otvorenoj borbi protiv bilo kakve diskriminacije moram upozoriti kako na licemjerje lokalne vlasti, tako i na mržnju koju šire isti protagonisti anti gay prosvjeda u Zagrebu.

Naime, organizatori splitskog Pridea dobili su odbijenicu od gradske vlasti da se na dan održavanja Pridea postavi zastava duginih boja. Odbijen je i prijedlog da predstavnici lokalne vlasti stanu na čelo kolone koja bi se kretala od Đardina do Rive. Naime, ciljevi organizatora i lokalne vlasti se ne poklapaju. S tim riječima je Joško Šundov, dogradonačelnik Splita, obrazložio odluku vlasti da ne sudjeluje u povorci i ne postavi zastavu, koja se na primjer u Zagrebu s ponosom vijori na svakom Prideu, i nitko nema problem s tim. Pritom, nije jasno kakav zapravo cilj ima grad, gledajući program stranke kojoj pripadaju članovi HGS-a (Šundov, Visković, Bečić i Kerum) koja se zalaže za "najviše standarde u zaštiti, razvoju i promicanju ljudskih i građanskih prava svakog pojedinca, bez obzira na njegove ili njezine individualne karakteristike". Kao predstavnici grada Splita trebali bi štiti prava svih građana grada, no u ovom slučaju gledaju se prava ostalih ljudi, vjerovatno kako mnogi vole reći onih "normalnih", koji nisu pripadnici gay zajednice. Kao predstavnici

ZAJEDNO, AKTIVNO, SOLIDARNO

građanske stranke trebali bi poštovati vlastiti program, no u ovom slučaju ako vidimo da smo u izbornoj godini HGS-u nije u interesu štiti prava LGBTIQ zajednice.

Lokalna vlast nije osudila ni najavu održavanja anti gay prosvjeda od strane HČSP-a kojoj je program stranke takav da se pojave jednom godišnje među građanima da "zaštite sve normalne od onih pedera". Tako je Luka Podrug, inače gradski vijećnik izjavio da je gay pride nasilje perverzije. Ponovno ističući da manjina nema pravo demonstrirati nasilje među normalnim građanima. Inače se ne bih obazirao na istupe HČSP-a ili Luke Podruga čije izjave redovno završe u analima hrvatske gluposti, ali ono što me smeta jest totalno zatvaranje očiju gradske vlasti i institucija na otvoren govor mržnje. Nitko ne želi banalizirati stvari pa reći da svake subote gomila heteroseksualaca svojim mahanjem barjaka, vikom, opijanjem veličaju svoju ljubav, slaveći ulazak u brak itd. Svi u glas viču živjeli mladenci, nitko nije rekao eno Luka Podrug maše zastavom, vidi što je perverzani?!

Oduvijek sam smatrao da svaki čovjek ima pravo da završi upravo onu školu ili

fakultet koji želi, da se s tim istim zaposli, za svoj rad dobije zasluženu plaću i naravno da doživi starost uz osobu koju voli. Zar nije normalno željeti nekome iskreno da živi po svojim pravilima, da živi prema onome što ga određuje upravo kao slobodnog pojedinca? Umjesto da odgajamo naredne generacije da žive u međusobnoj toleranciji i poštivanju pojedinaca, njihovih prava i različitosti, svojim istupima činimo upravo suprotno.

11. lipnja je dan na koji ste pozvani da svojim sudjelovanjem potaknete javnu raspravu na temu diskriminacije istospolnih parova. Diskriminacije koja ne dopušta istospolnim parovima da usprkos tome što žive zajedno i preko 20 godina, nemaju pravo na zdravstveno osiguranje preko partnera ili partnerice, niti pravo na naslijeđivanje i obiteljsku mirovinu.

Ne želeći se više osvrtni na ono negativno, pozivam vas da podržite hrabrost udruga Domine, Iskorak i Kontra koje organiziraju prvi splitski Pride. Podržite građane i građanke grada Splita u njihovoj borbi za osnovna ljudska prava. Bez skrivanja, s borbom na svakom koraku, s pomicanjem granica, vidimo se na Prideu!

DIMA I IGARA

- Ovine proglašavam Izmjene kaznenog zakona usvojenim – izreče Luka Bebić nakon glasovanja u Saboru, i ostane živ. – Neka nam Bog pomogne – misli sam u sebi.

Zemlja se nije stala okretati, sat nastavio odbrojivati, semafori u zemlji izmjenjuju boje i dalje, srce Andrije Hebranga i dalje kuca za domovinu.

- Puši ga Šime, uuuuuuu!! – povikne netko iz zadnje magareće klupe, i baci malu papirnatu maketu u obliku smotuljka, uz salve oduševljenja, pljesak i poneki zagrljaj mladih zastupnika. U dobra stara vremena to bi bio Ljubo Česić ali to su sad za potrebe ove priče samo tlapnje.

- Pušite sad ono što smo vam mi srolali, ha ha ha – pušački kašalj prekine naslađivanje puntara iz Trogira.

- Stvarno Šime, mogli smo mi na ovome poentirati na izborima a ne sad da nam ovi klerodoljubi sole pamet – kaže pomalo tužan, sa sjetom u očima Zoran Milaović.

-- A jebi ga, pa nisan ja prošli put počea oko vjeronauka. Sad nam je prošao amandman o minimalnoj količini kanabisa u medicinske svrhe. 5 grama je 5 grama, ma koliko se mi smijali nakon jednog kruga. Prošli put nije bila moja greška, nego nas je Šeks sjeba u proceduralno-tehničkom dijelu. On zna pravo, a pravnici mogu i prst u šupak pretvoriti u rukovanje.

- E jebi ga, jebi ga. Njnjnj. Uvik se vraćaš kako si ti ovo ono, uvik ti je netko drugi kriv- ubaci se i Ingrid - Čekaj sad, ne pilaj, premijerka nešto govori.

- ... i hav a drim, dat van daj...

- Wtf...- okreće se Šime i traži odgovor u očima svog šefa.

- Prestani se vrtiti, kao da su ti crvi u stražnjici.

Ovo se prenosi izravno u Ovalni ured, sud u Haagu, par pečina u Afganistanu i Pakistanu, Bruxelles i sjedište vlade u Nizozemskoj, oni su se jedini pretplatili.

- To Jaco, polako, diši, mmmm, kako smo i vježbali jučer, neka cijela Europa čuje ... dat van dej...- tiho mrmljajući ponavlja sam sebi u bradu mladi lav Jandroković iz klupe gdje poslovno i sjede ministri, čvrsto se držeći za stolicu i tapkajući nogama kao da čeka da ga trener ubaci u igru, skrivajući se iza prvog pandura države.

- ...hol jurop, end... end, kako ono ide intirterpčku – misli u sebi premijerka brišući kažiprstom ispod desnog oka znoj i srednjim prstom vraća naočale na sredinu nosa, pokušavajući ne misliti na naslovnice sutrašnjih novina gdje joj u usta montiraju joint i dodaju riječi 'don't worry smoke it' i kako će Crkveni vrh reagirati, osjećajući kako joj i ono malo crne kose oko ušiju sijedi – ... end vrđ, vournd ...hmhm vor-ld, svijet...

- Faak- opali se Jandroković po čelu i gurne ministrici financija Dalić 200kn jer se ona kladila s njim da joj za svaku riječ na hrvatskom plati.

- Hi hi hi- smijulji se Vladimir Šeks iz prve klupe, gledajući kako se šefica znoji kao da se vrti na ražnju i zamišljajući kako bi on to sto puta bolje izgovorio na ruskom.

- ...baj ar produkt in medikl prps. tenk ju end valkam to amerika.

Pljesak se prolomio dvoranom, sa galerije lete mali aviončići u obliku smotuljaka, mladež HSS-a je rastvorila veliki transparent sa kanabisom u sredini, Kunst skida gornji dio odijela i oblači vijetnamku a Jarnjak stavlja maramu na glavu pjevušeći „it's only rock'n'roll but i like it“.

- A što ćemo reći kardinalu Bozaniću?- upita

ministar zdravstva premijerku nakon što su vratili u prostorije vlade.

- Istinu, jer ona će nas osloboditi. Farmaceutska industrija će smanjiti nezaposlenost. Oni koji sade lavandu će sad biti prekvalificirani i sadit će kornoplju, nadgledat će ih ovi iz udruge 'Medicinski kanabiš', normalno da će se to sve saditi na otocima gdje crkva ima najviše posjeda a njima će ići desetina. Obnovit ćemo i koju župu gdje će se po starozavjetnim receptima proizvoditi eko-marihuana i ulje. Branitelji će liječiti svoje ratne traume pomoću tih tableta, a pokazala su se dobrim i za glaukom, raditi ćemo i istraživanja kod pacijenata oboljelih od multiple skleroze, povrede kralježničke moždine, mučnine ili kronične neurološke boli, Alzheimerove bolesti, te u palijativnom liječenju karcinoma i AIDS-a.

- Fak jea !!!-uzvikne ministar sretan i zbog njegovog resora - To će popušit.

- Nađi hitno Shortija, a ja ću vidjeti gdje je onaj Gego – ushićeno će Jadranka – On će mi biti glavni PR za Dalmaciju. Neka cvate tisuću cjetova, što bi rekao Mao Ce Bebić Šeksu, biti će ispisano od Pule do Prevlake. Napokon stajemo uz bok Njemačkoj, Finskoj, Nizozemskoj, Austriji gdje nam je i mjesto! Puši ga Tadiću – uzbuđeno će dok joj se lice ne ozari.

- A Goran Bare?

- Ne pada mi napamet !!!!!.Ne, ne i ne .Ovo je moja godina, moja, mo-ja, maj prešš, ma-j preššss, majjjjjjj pre...

Tu tu tu tu tu tu tututututu tu tututututu

- Majko, majko, mamo, ma, JACOOO!!!!

- Digni se, ajde, 6.15 je, zakasnit ćeš u Sabor. Danas izglasavate opet izmjene onog zakona zbog kojeg mi možda pola ekipe ode u zatvor.

KAKO JE VRH HDZ-a UPOZNAO SMOTULJAK SREĆE

2007. GODINA

Zamjenica predsjednika HDZ-a Jadranka Kosor potpisala s vinkovačkim reperom Daliborom Bartulovićem - Shortyem sporazum po kojem će HDZ snositi troškove kampanje "Ti možeš probat sve, samo drogu ne".

"Radi se o važnom, ozbiljnom i sjajnom projektu za suzbijanje droga", kazala je uvodno Kosor i dodala da je poruka njezine stranke da su oni protiv legalizacije i dekriminalizacije opojnih droga, i da je divno što je Shorty pristupio sa idejom o predstavi za djecu i mladež, jer je on "netko tko je poznat, popularan i mladima blizak", te je zbog toga važno da im on kaže kako je droga "apsolutno zlo", izjavila je zamjenica predsjednika HDZ-a.

2009. GODINA

Upitana od strane novinara postoji li ikakva mogućnost dekriminalizacije lakih droga, potpredsjednica Vlade, Jadranka Kosor izjavila je slijedeće: „Nema ni govora o tome. Svaka droga je štetna i Vlada neće mijenjati Kazneni zakon“.

Premda je upitan za dekriminalizaciju lakih droga, ministar zdravstva, Darko Milinović odgovorio je slijedeće: „Ne treba legalizirati nikakve droge, to bi bila povijesna pogreška“.

2010. GODINA

Ministar pravosuđa Dražen Bošnjaković najavio je mogućnost dekriminalizacije posjedovanja i proizvodnje malih količina droge za osobnu upotrebu.

"U Europi je trend da se dekriminalizira posjedovanje za osobnu upotrebu i trebalo bi dati šire ovlasti državnom odvjetniku da ne pokreće kaznene postupke u takvim slučajevima", izjavio je ministar Bošnjaković.

Državni tajnik Ministarstva zdravstva Ante Zvonimir Golem, demantirao je najave iz Ministarstva pravosuđa o mogućoj dekriminalizaciji lakih droga.

"Ako želimo dati jasnu poruku da nešto nije prihvatljivo mladima, onda ne možemo govoriti o lakim i teškim drogama, jer u definiciji ovisnosti ne postoje lake i teške, postoje ovisnosti ili ovisnosti nema", izjavio je državni tajnik Golem.

2011. GODINA

U prijedlogu novog Kaznenog zakona nema dosadašnjeg djela posjedovanja droge, za koje je propisana kazna do jedne godine zatvora. Odnosno, posjedovanje droge za osobnu upotrebu više neće biti kazneno djelo.

"Mi smo kao stručno tijelo radnoj skupini poslali argumente za i protiv izbacivanja ovog kaznenog djela. No, slijedom međunarodne prakse, smatramo kako je bolje da ovo djelo bude u prekršajnoj zoni, uz strožu politiku prekršajnih sudaca i jake zaštitne mjere, kao što su savjetovanje, dobrotorni rad ili liječenje.", izjavio je Dubravko Klarić, predstojnik Vladina Ureda za suzbijanje zloporabe droge.

ZASLUŽUJEMO VIŠE!

Uvijek kad se spominje obrazovanje bez obzira na vrstu ili nivo nekih vještina i znanja koje treba pružiti, uz taj pojam redovito vidim neke šarene krugove i grafikone raznih spektara brojki. Takve stvari rado prepuštam stručnjacima dok mene zanima malo pristupačnija i personaliziranija slika cijele te sheme. Što očekivati od obrazovanja, od vrtića pa do kraja fakulteta pa čak i neke daljnje specijalizacije? Sigurno je da ćemo usvojiti nova znanja, naučiti razne stvari koje pripadaju nekom kadru ljudi ali svima im je zajednička karakteristika-pripremiti nas za život. Mogu slobodno reći da je vrtić odradio svoju ulogu i naučio da kroz interakciju s drugima, s igračkama i slikama se mogu smisliti svakakve kreativne stvari. Osnovna škola nas je većinu učila da moramo biti discipliniraniji jer dobivamo tretman kao i svi drugi u učionici ali i priliku da se razvijamo kao individualci. Srednja škola je najviše pretrpila, i jedna moja profa iz kemije koju sam doslovno „izdresirala“ da kasnim njezin prvi sat 20 minuta-to je postalo najnormalnije. Teško je mladu osobu naučiti nešto ali istovremeno i učiti poštovanju, ako profesori nemaju

pravilnu izobrazbu i praksu. Prakse nedostaje na većini fakulteta, a sve veći je broj poslodavaca koji očekuju čuda od osobe koja tek izađe iz klupe a već mora imati nekakvo iskustvo. A iskustva ni za lijeka ili nedostatan za takvu vrstu poslova. Teško je ogroman broj studenata ispitati tijekom ispitnih rokova, a tek što bi bilo zasebno učenje i osposobljavanje za životnu karijeru. Uistinu me ne zanimaju modeli studiranja, ili koncept na kojemu je cijeli taj sustav izgrađen jer su to suprotne strane iste stvari-ima svoje prednosti kao i mane. Zanima me stav ljudi, taj pesimističan stav ljudi koji poučavaju, koji su očito predugo opterećeni okovima našeg mlinca za ljudsku sreću nazvan sustavom. Uvijek čujem ograničenja da se to ne može, da se protiv sustava ne može i da je to nemoguće. Uvijek ograničenja, a nikad poticaji. Osmijeh na licu profesora i dobro pružena informacija dana u pravo vrijeme zlata vrijedi, a ne košta išta. Sve je to postalo jako uvrnuto, do te granice da studenti ne žele drugome dati knjigu na kopiranje jer zna da mu je drugi konkurencija- jer se previše ljudi upisuje, čak i previše završava a

radnih mjesta nema. To mi nije rekao profesor, ali svi pričaju o tome-ali mi svi nisu dužni to reći, a profesor je. Zašto nam nitko od njih nije rekao da postoji cijeli vanjski svijet koji samo čeka sljedeću žrtvu? Zašto mi nitko nije rekao da moram imati dodatne tečajeve položene kako bih potukla konkurenciju? Zašto nitko ne zna koliko volontiranje pomaže širenju poznanstava i dobivanju korisnih informacija?

Nitko i neće, ako se ljudi ne zauzmu sami za sebe. Ako se studenti ne informiraju neće ni znati sve dodatne stvari koje su potrebne da bi čovjek opstao u svijetu. Zašto se bojati istražiti sadržaje u svijetu kad je čovjek većinu vremena ionako sam. Svaka nova prilika je šansa za život, ali mi se uvijek bojimo živjeti. Bojimo se pokazati zube i ne trpjeti ponašanje koje plaćamo iz vlastitih džepova, pitati za upute i boriti se za sebe. Ne zanimaju me grafikoni i šarene crte koje se nalaze na njima- prije su studenti završavali fakultete, a završavaju ih i sad.

„Jučer sam bio pametan. Stoga sam želo mijenjati svijet. Danas sam mudar. Stoga mijenjam sebe.“

TKO JE TU PARAZIT?!

Ana
Glamuzina

Prije par dana pročitala sam u Slobodnoj naslov koji me šokirao i osobno zabrinuo: „Senat Sveučilišta usvojio odluku da u sljedećoj akademskoj godini svi studenti plate školarinu ako ministarstvo ne bi imalo novaca“. Dakle, ja i deseci tisuća mojih mladih kolega diljem zemlje mogli bismo na jesen vrlo lako biti prepušteni sami sebi. Naravno, uz uvjet da naša vlada nastavi raditi ovako maestralno kako sada radi. Ako ministarstvo ne bi imalo novaca? Moglo bi se sa popriličnom sigurnošću reći da ministarstvo neće imati novaca pa mi sasvim izvjesno zvuči da ću najesen morati platiti 8 tisuća kuna da upišem završnu godinu svog diplomskog studija. A ja sam samo kap u moru. Zamislite kolika bi to bila cifra! Da 150 tisuća studenata plati po nekoliko tisuća kuna školarine! Vlada bi nam fino omastila brk! Pa da, sad mi je jasno.... pa nije ta naša vladajuća garnitura sastavljena od idiota! Shvatili su pametni ljudi da se neće još dugo moći zaduživati u inozemstvu, pa kad naš međunarodni dug premaši najviši vrh Velebita, Dinare i Biokova zajedno, zašto ne bi malo posudili od nas. Kad kažem posudili, naravno, mislim – uzeli!

Čini mi se već dugo da moji dragi sunarodnjaci nekako pogrešno

shvaćaju cijelo to obrazovanje. Većina ljudi na visoko obrazovanje gleda kao na privilegiju, a ne kao jedno od osnovnih ustavom zajamčenih prava kao što zaista je. Možda da više ljudi na vijest da će studenti biti prisiljeni sami sebi plaćati školarinu gleda kao na povredu svoga važnog prava, sigurno javnost ne bi tako ravnodušno prešla preko toga. Svi će studenti sami sebi plaćati školarinu! Zamislite da se nešto slično dogodi u zdravstvu.

Dolazite kod liječnika s neizdrživom boli u trbuhu.

- Doktore, boli me tu u stomaku, ajme...

- Da vidimo. Tu vas boli?

- Ajmeeee, je, je, tu! Šta mi je? Šta mi je?

- Da, da...i mislio sam! Apendicitis! Upala crvuljka!

- Ajmeeee, bože dragi zašto meni?! I šta sad? Moran na operaciju, jel da?

- Hmm...da, trebali bi ste, ali nažalost, ministarstvo nema novaca, morat ćete sami sebi izvaditi crvuljak!

Sumnjam da biste ravnodušno primili vijest da ćete od sada sami sebi odstranjivati crvuljke, krajnike, ciste, tumore i čireve, koliko ste ravnodušno primili vijest da vam dijete neće moći studirati ako niste

jedan od privatizacijskih lop....ovaj lumena.

- Mama, mama...ja bi studirala hrvatski! Imam sve same petice i profesor kaže da sam stvarno nadarena!

- Dušo, nažalost, ne možeš ništa studirati. Jučer smo prodali kravu da bi pokrili sve troškove od onog incidenta kad je tata sam sebi odstranjivao crvuljak pa nožem ošteti i traktor i zaklao konja i prerezao onaj kanalizacijski odvod. Nemamo novaca, dušo. Žao mi je.

Veslim se danu kad će ljudi shvatiti koja su naša prava i grčevito ih čuvati. Ili, ako se već nađe primitivnih drznika koji bi nam se usudili oduzeti ta prava, onda se za njih beskompromisno boriti. Doduše, ovako napaćen narod koji je navikao na apsolutno ništa, naravno, isto tako ništa ne smatra svojim. Ovaj narod misli da je on težak ovoj vlasti. Da se ona za nas bori, a da mi parazitski živimo ispijajući joj krv. Mislim da je vrijeme da shvatimo da mi nismo parazit, nego oni! I da se u svakom slučaju ne radi o dobronamjernoj simbiozi! Vrijeme je zaista da odstranimo crvuljak! Ali ne naše vlastite, nego ovaj zajednički koji godinama na nama parazitira i neće biti zadovoljan dok ne dođe i do posljednje kapljice naše krvi.

Joško
Bonačić

Bilo je to je vrijeme Winnetua i Old Shatterhanda

Bila je to 1908 godina

„Ala, vi tri mulca, vazmite ovi snopić sadnic i posadite š njima vrj Merjana oko samega Velio križa. Nek bude posađeno i popločano u redu kako san vas uči. Mi ćemo to kašnje pogledat jel u redu da od vas trojice bude postavljena zelena kapa Merjanu. Jeste 1 me razumili?

Bit će sve u redu!- odgovorin ja za svu trojicu i odemo prama vrju Merjana da mu stavimo kapu. Kako je reka lugar Padela – buže su jur bile iskopane jučer dan i nas trojica se pokesamo tako da i ja posadin, a Božo će i Bonačić popločat. Ja san ji posadija pri nji i dâ san ruku popločavat uzajedno jer nam je bilo rečeno kad sve lipo dogotovimo da moremo poč doma.“

Tako je pisa Kovačić u svom libru, „Suze i smij starega Splita“

Ako me, sićanje ne vara, 61 ili 62 godine prošlog vika, i mi smo ka dica ,organizirano, priko škola sadili čemprese i bore na desnu ruku od židovskog groblja .

Treći ili četvrti razred, zajedno s učiteljicom ,došli smo gori. Lugar nam je objasnija kako da u već gotove rupe posadimo mladice i neće te virovat, još nam je bilo rečeno kad sve lipo dogotovimo da moremo poč doma.

Ti bori i čempresi imaju 50 godin i svaki put kad se penjem uz groblje do gori, mislim se koji bor je moj, jel još živ, jel se odhrva borin prelcima i naletima juga ili bure.

A ko zna, kako je pošlo, moga bi nestat prid bagerima koji su mu već došli tako blizu da ih čuva malo ruzinave žice koja dili ili koja je dilila park šumu Marjan od šume Marjan s kojom štovani vlastodršci grada mogu činit ča ih voja....

E, sad virovali ili ne , i ka srednjoškolci smo bar svake druge nedije ,organizirani u radne školske brigade, čistili redili i u neku ruku čuvali naš Marjan.

Lipa ekipa, nas tri četir muška i tridesetak ženskic. Blažene ženske škole.

Koliko puta smo, ka dica „osvajali“ Viline dvore od raznih neprijatelja, igrali se indijanaca i kauboja , lutajući po zelenim padinama duboko u marjanskoj šumi.

Često bi ka pravi Apači u zasjedi dočekivali malo krdo srna koje je u to vrijeme slobodno živilo u ograđenom dijelu Marjana.

Bilo je to je vrijeme Winnetua i Old Shatterhanda .

A za kraj ,moram reć jednu istinu! Nikad sa curom nisam bija na Marjan i evo zašto:

Tamo u kasno proliće, nas dva mulca šetali se po Marjanu. Biće bija sedmi ili osmi razred.

Odjednom, na skrovitom mistu dvoje zaljubljenih. Drpaju se, žvale,

stiskaju. On svako malo ispod vešte a ona ka carina uvik bi na vrime zaustavila protok robe . Stali smo, malo iznenađeni, ali iskustvom Apača odma smo se sakrili. Nisu nas opazili.

Njihova „borba“ je i dalje trajala, nije ih bilo briga za cili svit i okolicu.

Odjednom neko nas gurne, okrenemo se a kraj nas se stvori jedan strašan čovik, ovako mojih godin.

Pogleda nas je i zareža:

Biž te ča dico, ovo je moj teren!

Nije to ni reka ,a mi smo učinili kimu. Nismo stali sve do prvih kuća u bivšoj Lenjigradskoj.

I zbog tog starog čiribimbaša, ja sam s curama iša najdalje do Ježinca. Blaženi Sustipan!

Nema više.

DOPUST

4. dani otvorenog performansa u Splitu

Dana 13. Svibnja započeli su ovogodišnji Dani otvorenog performansa. Projekt koji je nastao u programskoj suradnji s udrugama Dopust iz Splita i Drugo More iz Rijeke te Art radionicom Lazareti iz Dubrovnika objedinjuje projekte različitog karaktera: performanse, multimedijalne happeninge, interaktivne radove, glazbene performanse s eksperimentalnim DJ, VJ i live band nastupima, projekcije, prezentacije, javne diskusije... Ono po čemu se ovogodišnji, četvrti po redu, Dani

razlikuju od prošlih je činjenica da se festival održava u čak četiri grada: Splitu, Zagrebu, Rijeci i Dubrovniku u skladu s ovogodišnjom temom: decentralizacija.

Bez obzira na temu splitsko otvaranje Dana pokazalo je svu bijedu i sirotinju splitskoga društva. Radnice „Uzora“ i radnici „Dalmacijavina“ koji su bili posebni gosti samog otvaranja svojom su porukom na tom umjetničkom događaju sve podsjetili na tužnu svakodnevicu svih onih koji rade, ali za svoj rad ne primaju

plaću i svih onih obespravljenih i zanemarenih žrtava tranzicije. Kao i dosad, nitko od predstavnika grada nije prisustvovao tom događaju, valjda u strahu da ih netko ne pozove na odgovornost, ali vjerojatnije da im nesretni radnici ne pokvare raspoloženje. Svoju su solidarnost s radnicima ponovno pokazali građani grada Splita koji su se u velikom broju okupili na humanitarnom koncertu za radnike i time dali doprinos za njihovu egzistenciju.

Iako su ovi Dani performansa među umjetnicima ponovno pokrenuli raspravu je li svaka umjetnost angažirana umjetnost, nama posjetiteljima je nakon performansa ostao samo gorak okus u ustima, spoznaja da su umjetnici shvatili i krenuli u borbu, ali i pitanje kada će elite shvatiti isto.

Koalicija zagovara osnivanje REKOM-a, Regionalne komisije za utvrđivanje činjenica o ratnim zločinima i drugim teškim kršenjima ljudskih prava počinjenim od 1991. do 2001. godine na prostoru bivše SFRJ. Pored toga, organizira i vodi konzultacije o Inicijativi za REKOM u svim post-jugoslavenskim zemljama.

Više od 500 mladih ljudi su 26. travnja u pet do 12 sa trgova Zagreba, Beograda, Sarajeva, Ljubljane, Podgorice, Prištine, Banja Luke, Skoplja i mnogih drugih gradova poručili da je krajnje vreme da se u javnostima regije odmrznu teške teme nedavne ratne prošlosti:

- zato što su žrtve ratnih zločina na prostoru bivše SFRJ zaboravljene

- većina njih deset i više godina od kraja sukoba čeka da sazna činjenice o onom što se dogodilo njima i njihovim najbližima

- više od 15.000 ljudi u regiji i dalje se vode kao nestali

- nijedna od zemalja nasljednica SFRJ nije napravila popis ubijenih u ratu

- zato što žele živjeti u društvima u kojim su žrtve ratnih zločina ljudska bića, a ne brojke kojim se licitira u natjecanju „koja strana je imala više žrtava“

- jer će komisija održavanjem javnih slušanja ispovijesti žrtava pomoći da se u regiji čuje njihov glas, i da se javnost potakne na suosjećanje i solidarnost sa žrtvama iz svih etničkih skupina.

Nadamo se da će svi dobronamjerni građani podržati osnivanje REKOM-a, komisije koja treba ustanoviti činjenice o svim žrtvama ratova na području bivše SFRJ, 1991-2001. godine:

- zato što je ideja potekla od građana, a njeno osnivanje traži Koalicija više od 1.500 udruženja i pojedinaca svih nacija i vjera sa prostora bivše SFRJ. Među njima su udruženja žrtava, nestalih, logoraša, veterana, organizacije za ljudska prava

- ideja REKOM-a prvi put je okupila mnoga udruženja žrtava sa nekad 'zaraćenih strana'

- zato što se o ideji REKOM-a u prethodne tri godine pričalo na više od 130 konzultacija u regiji - ta diskusija ujedno je najšira javna rasprava pokrenuta na ovim prostorima

U dosad najvećoj regionalnoj kampanji na prostoru bivše SFRJ, do 6. lipnja u 150 gradova regije prikupljat će se milijun simboličnih potpisa podrške osnivanju REKOM-a, nezavisne međudržavne komisije koja kao izvansudsko istražno tijelo treba utvrditi činjenice o nedavnoj ratnoj prošlosti.

Potpisi će tokom lipnja zajedno sa Prijedlogom Statuta REKOM-a biti predani svim parlamentima u regiji, od kojih će se tražiti osnivanje komisije. Potpis podrške možete dati i na službenom siteu support.zarekom.org.

BOB MARLEY

06.02.1945. - 11.05.1981.

**Don't you look at me so
smug**

And say I'm going bad.

Who are you to judge me

And the life that I live?

I know that I'm not perfect

**And that I don't claim to
be.**

**So before you point your
fingers,**

**Be sure your hands are
clean.**

Forum mladih SDP-a Split
Šetalište Bačvice 10
tel. 021/488-932, 935
fax. 021/488-943
mail: fmsdp.split@gmail.com

Službena web stranica:
www.fmsdp-split.org
Facebook: Forum mladih SDP - a Split
Youtube: ForumMladihSDPst
Twitter : FMSDPst